

จาระสมง วีรกร ศรีเสศ

G ารดำเนินธุรกิจไปด้วยดี ประสบความสำเร็จ ในชีวิตและมีความสุข ไม่ใช่เรื่องง่าย ดังนั้น เมื่อมีคนเอาเคล็ดลับมาบอกจึงเป็นเรื่องน่าสนใจ

Tom Peters ผู้เขียนหนังสือ In Search of Excellence (ร่วมกับ Robert H. Waterman Jr.) อันโด่งดัง เขียนหนังสือเล่มล่าสุดชื่อ “The Little Big Things : 163 Ways to Pursue Excellence” โดยประมาณ 163 ข้อแนะนำใน การได้มาซึ่งความเลิศลุjnทำให้มีชีวิตที่ดี

ผมขอนำบางเรื่องมาเล่าต่อ เรื่องแรกคือ คำถามว่า What do you think? (แล้วคุณคิดว่าอย่างไร) Peters บอกว่ามันเป็น 4 คำว่าสำคัญมากในการจัดการเนื่องจากมันสื่อถึง การให้ความสำคัญแก่เพื่อนร่วมทีม แก่ลูกน้อง โดยคนที่ถูกถามจะรู้สึกว่าตนเองเป็นคนมีค่า ได้รับการยอมรับนับถือ ผู้ถูกถามยอมรับวิวัฒนาณ ภูมิของเข้า และต้องการความช่วยเหลือ

คำถามนี้ควรถูกใช้บ่อยที่สุด เพราะจะเป็น สิ่งซึ่งเชื่อมให้ทุกคนเป็นทีมเดียวกัน ยอมรับ พึงชึ้นกันและกัน จะดีหรือช้ากว่าร่วมลงเรื่อง ตาม Peters ขอให้ผู้อ่านลองนับดูว่าได้ใช้ คำามนี้กี่ครั้งในหนึ่งวัน เขาถือว่าเป็น ข้อความที่มีคุณค่ามาก

เรื่องที่สองคือเรื่องการเปลี่ยนแปลง Peters เล่าเรื่อง Lord Nelson แม่ทัพเรือคนสำคัญ ของอังกฤษได้เปลี่ยนแปลงทัศนคติของลูกน้องทั้งกองทัพในเวลาอันย่ำกว่า 1 อาทิตย์

เพื่อนของเขารีบเป็นครูเมื่ออายุ 40 ปี และ นำสู่ตัวลักษณะแบบใหม่อย่างสิ้นเชิง สู่ โรงเรียน และได้รับเลือกเป็น top teacher ภายในเวลา 90 วัน

เรื่องที่เขาเล่า�ีก็เพื่อชี้ให้เห็นว่า การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนั้นจะเป็นไปอย่างช้า หรือรวดเร็วมันขึ้นอยู่กับว่าผู้ควบคุมคิดว่ามัน จะใช้เวลานานเท่าใด ถ้าต้องการรวดเร็วมาก รวดเร็วได้

Peters ดูจะเวรรีบหน่อยในเรื่องนี้ แต่ก็มี ประดิษฐ์น่าบดคิดในเรื่องที่อยู่ภายใต้การ ควบคุมของตัวเราเองได้ เช่น การเปลี่ยนเส้นทาง เลิกบุหรี่ ออกกำลังกายสม่ำเสมอ หักห้ามใจตนเองในบางเรื่อง ฯลฯ

ทำไม่ต้องใช้เวลา 2 เดือนจึงจะเลิกบุหรี่ ถ้า เรายากจะเลิกจริงๆ แล้ว ใน 2 วันก็เลิกได้ เพราะการเลิกสูบบุหรี่ไม่ได้ทำให้ถึงกับเสีย ชีวิตเท่านั้น แต่ก็ต้องมีการอดอาหาร ทุกอย่างมันอยู่ที่ใจ ดังนั้น การเปลี่ยนแปลง จะช้าหรือเร็วมันอยู่ที่การคิดของเราว่ามัน จะใช้เวลานานเท่าใด

เรื่องที่สาม คือเรื่องความประทับใจยามแรกพบ Peters บอกว่าอย่าประมาทในเรื่อง Power of First Impression เป็นอันขาด เพราะอาจ มีผลกระทบใหญ่หลวงต่อชีวิตได้

Roger Ailes แห่ง Fox News ระบุว่าเรา มีเวลาเพียง 7 วินาทีเท่านั้นที่จะสร้างความ

เคล็ดลับชีวิต

ประทับใจยามแรกพบ หากในเวลา 7 วินาทีนี้ ไม่ทำให้เกิดความประทับใจแก่คนที่พบแล้ว ยานกันหนาที่จะรู้ความประทับใจกลับคืนมาได้ Peters บอกว่าจงให้ความสนใจแก่ประดิษฐ์ ว่าจะทำให้เกิดการมีปฏิสัมพันธ์เมื่อแรกพบ กันอย่างไร เพื่อจะมีความสำคัญมากกว่าเนื้อหา หรือสิ่งที่ต้องการสื่อผ่านไปให้คนพบรับด้วยช้ำ ตัวอย่างเช่น ตั้งใจสร้างความประทับใจครั้ง แรกแก่คนอื่นว่าตนเองเป็นคนมีเสน่ห์ สิ่งที่ต้องให้ความสนใจคือจะทำอย่างไรในการมีปฏิสัมพันธ์เพื่อให้คนอื่นหรือบางคนรับสารไปว่า ตนเองเป็นคนมีเสน่ห์ ซึ่งจะปฏิสัมพันธ์ อย่างไรนี้สำคัญมากกว่าสารด้วยช้ำ หากปฏิสัมพันธ์อย่างไม่เจิดจรัสอย่างล้มเหลว

ปฏิสัมพันธ์ในที่นี้จึงได้แก่การพูด หรือ การไม่พูด การแสดงออกทางสีหน้า หรือภาษา กาย การเขียนจดหมายหรือกอลอน เป็นต้น

เรื่องที่สี่ก็คือ มุนุชยนั้นมีรายการ “To-Dos” ที่จะต้องทำเพื่อให้กิจธุระเสร็จสิ้น Peters แนะนำว่าแท้จริง “To-Don’ts” อาจสำคัญกว่า ด้วยช้ำ

รายการ “To-Dos” เดือนให้เราทำสิ่งยังคง อยู่ แต่ “To-Don’ts” เดือนให้รู้ว่าต้องไม่ทำ อะไรซึ่งเป็นเรื่องคงที่เราต้องไม่ทำ เนื่อง เนื่องจาก “To-Don’ts” ก็ไม่มีความหมาย แต่รายการ “To-Don’ts” นั้น ไม่มีวันหมดไป

“To-Don’ts” ได้แก่ข้อแนะนำว่าต้องไม่ทำ อะไร เช่น อย่าปากมาก อย่าพูดจาโดยไม่ระวัง (“คำพูดของเรานั้นเมื่อหลุด出口ไป จากปากแล้วจะวิงเวงกว่าม้าที่วิ่งเร็วที่สุด”) อย่าดื่มเหล้าจนหมดสติ ฯลฯ

เรื่องสุดท้าย คือช่วงเวลาการนำเสนอ เป็นที่ ยอมรับกันทั่วไปว่าสุนทรพจน์ของอุปถัมภ์ Baract Obama ที่ Democratic National Convention เมื่อปี 2004 นั้น เป็นจุดผกผัน สำคัญที่ทำให้เขาได้รับความสนใจจากคน อเมริกัน และมีส่วนทำให้เขาได้รับเลือกเป็น ตัวแทนพรรครีบูตในปี 2008 และได้เป็น ประธานาธิบดีในที่สุด

ถ้าใครได้อ่านและยังได้ฟัง จะรู้สึกประทับ

ใจมากกับสุนทรพจน์ในวันนั้น เนื่องจากไม่ ถูกใจทุกคน แต่ท่วงท่าการนำเสนอและคำพูด นั้นเป็นยอด สิ่งที่สุดยอดก็คือมันยาวเพียง 17 นาทีเท่านั้น!

อย่าพูดในสิ่งที่ตันเองต้องการพูด โดยไม่คำนึงถึงสิ่งที่คนอยาจะฟัง และที่สำคัญ อย่าอีดယาวเป็นอันขาด ●

น้ำจิ้มอาหารสมอง

Everyone lives by selling same thing.

(Robert Louis Stevenson)

เราต่างมีชีวิตอยู่ด้วยการขายของไรบ้าง อย่างด้วยกันทั้งนั้น

เครื่องเคียงอาหารสมอง

ตัวรับจากอเมริกาแบ่งปันกันดังนี้

ชายคนหนึ่งรักภารยาคนแรก เพราะอาใจขาดมาก ทุ่มเททุกสิ่งให้ แต่เขาเก็บเงินฯ แต่ใจ รักท่วงกังวล

ภารยาคนที่ 2 เขารักมาก เข้าจะทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อภารยาคนนี้และจะไปหาภารยาคน นี้เสมอ

ภารยาคนที่ 3 เขารักรองลงมา ดูแลเอาใจใส่เพื่อพอกครัว ไว้ไปห้าบังเป็นครั้งคราว

ภารยาคนที่ 4 เขางามเดย์สันใจ ไม่เคยดูแลเอาใจใส่ ไม่เคยไปหา ไม่คิดถึงเลยด้วยช้ำ

ต่อมายาคนนี้ไปกระทำความผิดด้วยแรงและถูกจับ ต้องถูกประหารชีวิต ก่อนที่จะถูก ประหารเขากล่าวว่าเขาอภัยไม่ได้แล้วภารยาสุดที่รักซักครั้ง ผู้ดูมหันใจเจื่องอนุญาต เมื่อกลับมาถึงบ้านเขารีบตรงไปหาภารยาคนที่ 1 เล่าเหตุการณ์ต่างๆ ให้ฟัง และถาม ภารยาคนที่ 1 ว่า “ถ้าเขารักต้องตายภารยาคนที่ 1 จะทำอย่างไร?”

ภารยาคนที่ 1 ตอบว่า เสียงที่เย็นชา ว่า “ถ้าเธอตาย เราคงบังคับ” คำตอบที่ได้รับเหมือน สายฟ้าที่ผ่าเบรี้ยง!! ลงมาที่เขายังจัง เข้ารู้สึกเจ็บปวดและเสียใจเป็นอย่างยิ่ง นึกเลียดาย ว่าเขามีคราวทุ่มเทให้ภารยาคนนี้เลย

จากนั้น เขาก็ไปหาภารยาคนที่ 2 ด้วยอาการเครียดโศก เล่าเรื่องราวด้วยๆ ให้ฟังและถาม คำถามเดิมกับภารยาคนที่ 2 ว่า “ถ้าเขารักต้องตาย ภารยาคนที่ 2 จะทำอย่างไร?”

ภารยาคนที่ 2 ก็ตอบอย่างหน้าตาเฉยว่า “ถ้าเธอตาย ฉันจะมีเหมือน” เมื่อคนเสียฟ้า!! ผ่า ลงมาช้ำที่เขายังจัง เข้ารู้สึกเสียใจมากและนึกเสียดายว่าที่ผ่านมาเขามีគุรุ่มเทให้ ภารยาคนนี้เข่นกัน

เข้าเดินคอตกมาหาภารยาคนที่ 3 เล่าเรื่องราวด้วยๆ ให้ฟัง และถามภารยาคนที่ 3 ว่า “ถ้าเขารักต้องตาย ภารยาคนที่ 3 จะทำอย่างไร?”

ภารยาคนที่ 3 ตอบว่า “ถ้าเขารักฉันจะไปส่ง” ทำให้เขาคลายความเครียดขึ้นมาได้บ้าง อย่างน้อยก็ยังมีภารยาที่จริงใจกับเข้า

ก่อนกลับไปรับโทษ เขายังคงมาได้รับภารยาคนนี้ไม่เคยไปหาเลย จึงไปหาภารยาคนที่ 4 และถามว่า “ถ้าเขารักต้องตาย ภารยาคนที่ 4 จะทำอย่างไร?”

ภารยาคนที่ 4 ตอบว่า “ถ้าเธอตาย ฉันจะตายไปด้วย” แทนที่เขายังดีใจกลับนึกเสียใจ หนักขึ้นไปอีก เพราะ...มันสายเกินไปเสียแล้ว ซึ่งที่เขานี้ชีวิตอยู่เขานี้ไม่เคยเห็นค่าของภารยา คนนี้ แต่ภารยาคนนี้ไม่คิดที่จะทิ้งเข้า จะติดตามเข้าไปอยู่ด้วย

แล้วชายคนนี้ก็กลับไปรับโทษประหาร และเมื่อเขายังคงมีภารยาคนนี้ไม่เคยได้รับภารยาคนที่ 4 แล้ว

เราๆ ก็มีภารยา 4 คนนี้ มีคำถามว่าภารยาทั้ง 4 คนเป็นใคร? คิดกันก่อนนะ แล้ว ค่อยเฉลย...

ที่นี่เรามาดูกันว่า ภารยาคนที่ 1, 2, 3 และ 4 เป็นใครกันบ้าง

ภารยาคนที่ 1 ร่างกายของเรารีบวิเศษอยู่เราจะบำรุงรักษาด้วยสิ่งของ ทุกอย่าง อย่างได้ปรึกษาให้ แต่พอเราตายมันกลับไม่ไปกับเรา เมื่อเราตายร่างกายมันก็มีค่าเท่ากับ หอนไม่ต่อนหนึ่งเท่านั้น

ภารยาคนที่ 2 ทรัพย์สมบัติ เพราะเวลาเรามีชีวิตอยู่เราจะทำทุกอย่างเพื่อให้ได้มั่นคง แต่ พ่อเราตายมันกลับไม่ไปกับเรา แต่ไปเป็นของคนอื่น

ภารยาคนที่ 3 พ่อแม่ ลูกเมีย ภรรยา ที่น้อง เพราะพอเราตายเข้าจะทำเพียงให้เรา ทำบุญไป ให้ แปลว่า เขายังคงเป็นของเราเท่านั้น

ภารยาคนที่ 4 บุญกับบาน เมื่อเราตายไปไม่สามารถเอาอะไรไปได้ มีเพียงแค่บุญ กับบานเท่านั้นที่จะตามเราไป...

ความเห็นผู้ส่ง เห็นไม่เหมือนไม่ใช่สิ่งสำคัญที่สุดสำหรับชีวิต แต่เดียวก่อน... อย่าเพิ่งคิดว่าเงินไม่สำคัญ สำคัญ... แต่ไม่สำคัญที่สุดเท่านั้นเอง อย่าลืม... ยังมีเรื่องอื่นที่สำคัญกว่าเงินอีกเยอะ